

ВТОРА МЛАДОСТ

Не бързайте да остарявате!

30
СТОТИНКИ

ГОД. X, 2011, БРОЙ 34 (492)

22 август

ка Бистрица.

По времето, за което
ви разправам, бях млад и

някои от тях даже станах-
ме и приятели.

Големият артист Сте-

пък ме научи да декла-
мирам „Лудият“ от Шан-
дор Петьофи... Този чо-

мият актьор и се залива-
ше от смях.

На стр. 4

**Най-важното
е човек да
умее да
поздравява и
портиера, и
чистачката,
казва
известният
журналист**

**Иван Ангелов
- репортерът
Иисус**

На стр. 5

В БРОЯ:

Битие

**Отменят
забраната -
инвалиди ще
карат таксито**

Стр. 2

Срещи

**Човекът, който
оживява
паметници**

Стр. 4

Здраве

**Възрастните не
пият достатъчно
вода**

Стр. 9

Журналист става санитар

Иван Ангелов събра торба бълхи в книга

Наскоро на книжния пазар се появи една оригинална книга - „Притча за пшениченото зърно“, която впечатли със своята уникалност. Уникална е идеята на автора й Иван Ангелов да се върне към писаните от него преди години журналистически материали и да ги превърне в съвременен звучаща публицистика. В „Притча за пшениченото зърно“ Иван Ангелов е събрал свои есета, очерци, пътеписи, писани в „онова време“. Но към всички тях сега е прибавил своя послепис, пречупен през призмата на днешния ден. Това прави книгата толкова актуална. „Тази книга е посветена на колегите от моето поколение - отбелязва авторът, - тези, които се опитват да оцеляват творчески и житейски, и тези, които се преселиха в един свят, по-добър от нашия.“

Иван Ангелов е автор на книги с поезия, белетристика и публицистика. Магистър по журналистика. Известен е с десетките си публикации в „Земеделско знаме“, „Антени“, „Работническо дело“, „Дума“, работил е в Националната телевизия и Националното радио. Носител е на най-високата награда на Съюза на българските журналисти - „Златно перо“, както и на други награди.

Иван Ангелов е перфекционист в своята професия. Неговият стил е изчистен, издава блестящия ерудит, думите са старателно подбрани. Както сам подчертава, за него са важни „полутонувите“.

Някои колеги възприемат Иван Ангелов като „странен човек“, бих прибавила - с известна отсаянка на мнителност. Такова е и моето мнение, макар да го чувствам близък приятел, с когото ни свързват много спомени и преживявания. Много пряк и честен, често се самоиронизира дори във всекидневниот. Такъв е подходът и в новата му книга, в която започва с

13 себеиронични правила на автора

Как да четем тази книга.

Но нека се върнем в годините назад, откъдето започва пътят на бъдещия журналист. По ирония на съдбата ученическата любов на Иван Ангелов искала да кандидатства журналистика, а той - математика. Но станало точно обратното.

Явил се на изпити за българска филология и МЕИ. На южната граница, където служел като войник, дошъл един журналист и потърсил сътрудника на в. „Народна армия“. Полк. Ангел Дафинкичев проявил невероятно внимание към Иван Ангелов. Попитал какво ще кандидатства и го посъветвал да запише журналистика, тъй като това му се отдавало.

Послушал съвета и се явил на изпитите. Кандидатите били 1500. Иван Ангелов имал вече около 40 журналистически публикации зад гърба си и издържал успешно. Но още през първите дни на следването му дошъл негов вестник, представил се, че е земяк. Обяснявайки, че е приет „Стоматология“, той предложил да си разменят специалностите, тъй като бил имал литературни интереси. Иван отказал... „Това беше доста обиден епизод за мен, който винаги ще помня“ - споделя журналистът.

Всяко лято прекарвал задължителната си практика в търновския окръжен вестник „Борба“, откъдето е запазил добрите си спомени и чувството за благодарност към целия екип. Връщайки се към тези години, споделя: „Винаги ще бъда благодарен на първия си учител в „Земеделско знаме“ Петър Станчев, на шефа на Историческата редакция от партийното издателство Георги Мишков, на Димитър Делийски от „Работническо дело“ и много други хора.“

Моето поколение беше петимно да се учи

Сега това не го виждам при младите ни колеги.

„Големият стаж“ през последната година Иван Ангелов изкарал в „Земеделско знаме“ благодарение на Милко Божилов. Запомнил е думите на „бате Милко“: „Иване, най-важното за един човек е да умее да поздравява портиера и чистачката.“ В „Земеделско знаме“ попада в отдела на Петър Станчев, който отначало бил разочарован от младия си колега. „Затова, когато ми възложиха да напиша очерк за тогавашната директорка на „Арома“ в Пловдив, бях решил да променя начина си на писане. Затова и преследвах дамата, която беше много заета, чаках пред вратата и да свърши поредното заседание. Научих къде живее и вечерта я пресрещнах пред дома и с кутия шоколадови бонбони. Като ме видя, възкликна: „Ох, момче, и тук ли дойде?“ Нямаше как, покани ме, проведохме разговор и това беше първото сполучливо нещо, с което успях да спечеля в някаква степен Петър Станчев, който до късни години ме навикаше, че не умея да пиша, макар да се стремях да го правя точно като него.“

Зам. гл. редактор във вестника по това време беше Ивайла Вълкова, за която бях „репортер на Исус“, защото бях слабават, високо момче. Всички репортери работехме в една огромна зала. Като ни видеше събрани на едно място, Петър Станчев се дразнеше и ни казваше: „Копеле, по-добре идете във „Волга, Волга“, където ще научите повече неща, отколкото да стоите тук!“ (С други думи, репортерите не трябва да висят в редакцията!) Пак на Петю дължа и отиването си в „Антени“.

„Независимо че вече бях в „Антени“, Петър Станчев продължаваше да ми дудне:

„Копеле, няма да можеш да се справиш без мен...“

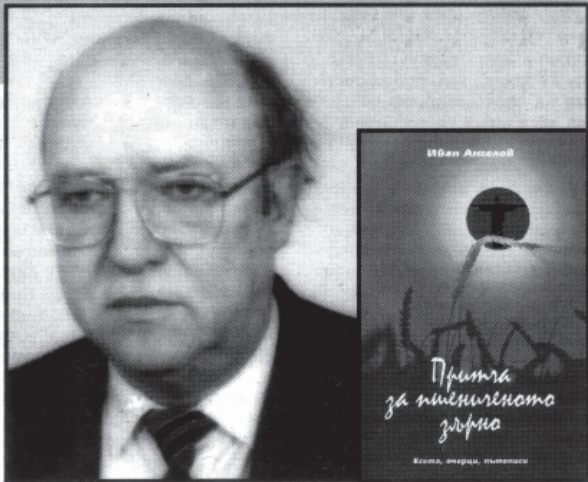
Борис Крумов се отнасял с невероятно доверие към младите хора. „За жалост, при онези условия - това бяха „брежневските времена“ - беше публикувано едно есе на Миле Марковски за Охридското езеро, за „Българския Охрид“, и по решение на Политбюро Борис Крумов беше освободен от поста. Едва ли не тази публикация проваляла отношенията ни с Югославия. Подобен случай, свързан с братските отношения между две соцстрани - България и Кореиската народнодемократическа република, изживях и малко по-късно в „Работническо дело“. Бях в командировка в Северна Корея и написах честни пътеписи. Исках да представя социализма, тип „военен комунизъм“. Без ругателства, без езоповски език, просто да опиша онова, което съм виждал. Тези пътеписи бяха на път да бъдат спрени, защото колегата, който отговарял за соцстраните, ги занесъл във Външно министерство с аргумента, че те ще влошат дружеските отношения между двете страни. Тогава се намеси главният редактор Радослав Радев, един човек, който, независимо какво се изписва за него през първите години на „демокрацията“, беше един безкрайно честен човек и един от малкото пишещи главни редактори на „Работническо дело“.

В книгата на Иван Ангелов „Притча за пшениченото зърно“ има едно специално заглавие

„Модерната цензура“

В тази част авторът се опитва, без да отрича, че е имало цензура, да защити една своя позиция, че сегашната цензура „на филтрите“, както я наричат новите медийни специалисти - „демократична цензура“, модерна, „съвременна“, тя си остава при всички случаи цензура. „Разбира се, някога когато учехме по журналистика, че западният печат не е свободен, защото там цензурата е от собственика, от издателя - казва Иван Ангелов, - че свободата на словото зависи от собственика и неговата „линия“, почти не вярвахме. Сега доживяхме времена, в които се убедихме, че издателят, вървейки по собствена линия на издателската си дейност, всъщност защитава свои собствени позиции, в зависимост от това къде той се намира в политическото пространство в ненормално демократичната ни и ненормално капиталистическата ни държава. Той всъщност диктува една своя позиция.“

Иван Ангелов е назначен в „Работническо дело“ по времето на Георги Боков, когато се смяташе, че този вестник едва ли не е цензурен, „палачът на свободата“ на медиите, на словото. Но точно по това време - подчертава журналистът - са му излизали заглавия като „Асфалтовият фетиш на един площад“, „Педагогика на черния и белия тебешир“, „Бюробарбароните“, „Страната на трите главни“С“. Специално

върху моите материали никой не е работил като цензор, може би самият аз - като послушен гражданин, послушен човек, послушен журналист - съм имал автоцензура, а и по доста добър начин съм описал това - самоиронизира се той.

Особено силен акцент в книгата на Иван Ангелов са

„Послеписите“

които по същество са нов прочит на старите му творби. Чрез тях публицистът е успял да излезе от старите си публикации, вземайки по някоя съществена тема, която развива в сегашно време. Успял е също да изрази своите политически и социални виждания, както и позицията си по проблеми на журналистиката.

В първите години на „демокрацията“ аз станах отрицателният герой на демократичния печат заради факта, че съм бил партийен секретар на „Работническо дело“ за кратко време. Без някой от пишещите да ме познава, без някой да знае, че имам след себе си стойностни журналистически публикации в печата. Аз не съм от хората, които си крият биографията. Публикувал съм двете си биографии. Условно: „черната си биография“ от „онова време“, и „бялата (демократична) биография“, с които завършва книгата ми.

И дори има един парадокс, който също разказвам: След като Тамбуев бе изключен от партията, по ирония на съдбата, аз бях председател на събранието в „Работническо дело“. Дълго време смятах, че съм отрицателният герой в повестта на Тамбуев, но той беше единственият, който ме нарече „творец“. Цитирам: „Дори Иван Ангелов беше затворил „творческата си лаборатория“. Затова в един от разделите на книгата съм публикувал нещата, свързани с нашия занаят.

Една от най-достойните постъпки в живота на журналиста е едногодишната му работа в „Марица-изток“ след „Антени“. Още по време на престоя му в „Земеделско знаме“ популярен журналистически прием в разследващата журналистика, идващ у нас чрез публикациите на Гюнтер Валраф, бил

смяната на професията

Първа у нас журналистката Елеонора Торлакова работи като сервитьорка в не безизвестно-

то кафене „Бамбука“, а Иван Ангелов е санитар в Трета градска болница.

След „Марица-изток“ започва работа в „Работническо дело“, но през 1979 г. директорът на Програма „Хоризонт“ на БНР Иво Гарвалов го кани за зам. гл. редактор. „Иво Гарвалов беше един невероятен ерудит, невероятна личност. Когато започнах да правя първите си коментари по радиото, Дамян Обрешков ми каза: „Иване, за 3 минути не може да се каже кой знае какво, затова трябва да имаш в коментара едно ключо, една метафора, която да се запомни. И аз се опитвах да спазвам това правило.“

По-късно се връща отново в „Работническо дело“ като завеждащ отдел „Писма на читателите“. За кратко е и завеждащ отдел „Пропаганда“, след което заминува като кореспондент на вестника в Хараре, Зимбабве.

След „Работническо дело“ известно време работи в Националната телевизия. Печели конкурс за гл. редактор на списание на Гражданска защита, където работи няколко години. От 2001 до 2006 г. е главен експерт в Центъра за анализи и програмни стратегии на БНР. Пенсионира се, но продължава да работи там досега.

„Парадокс е, че дори не съм си разгърнал книгата, която писах две години и половина. Сега мисля, че заглавието й не е подходящо заради остротата, критичността, шекотливостта на проблемите, които съм поставил в т. нар. „последписи“. Тази книга примерно би трябвало да носи заглавието на един филм от времето на „Чешкото чудо“ от 60-те години на м. в., които гледахме през моето студентство, като „Старци берат хмел“, „Лимонаденият Джо“ и особено „Торба с бълхи“. Това заглавие ми допада - завършва разговора ни публицистът Иван Ангелов, - защото послеписите, които направих, придадох на тази книга една друга стойност.

Опитам се да бъда честен и към личния си професионален живот, и към битието на журналистическата професия, към събития от живота на обществото и българската политика.“

Лиляна Рашева